

Kr. Kort sagt, fra 1896 — hvilket Aar Lægeudgiften var 517,833 Kr. — til 1913 er Lægeudgiften steget med 572 pCt., altsaa henimod det 7-dobbelte, medens Sygekasserne øvrige Udgifter under eet kun er steget med 444 pCt. eller med det 4—5-dobbelte. Nu kommer Lægerne altsaa og forlanger over 50 pCt.s Lønforhøjelse paa een Gang. Hvis dette ikke er et ublu Forlangende — ja, et Forlangende, som jeg synes, Lægerne næsten burde skamme sig ved at fremsætte —, ved jeg ikke, hvorledes man skal betegne det. Man skulde synes, at en Forhøjelse med 25 pCt. kunde have gjort det, og en saadan Forhøjelse har Sygekasserne paa de derom afholdte Møder udtalt at ville gaa ind paa. Det forekommer mig, at dette havde været en smuk Lønforbedring. Der er i alt Fald ingen andre, der faar saa stor en Lønforhøjelse paa een Gang. Arbejderne har ofte maattet strejke for at opnaa blot 5 pCt.s Forhøjelse. Men Lægerne vilde ikke paa nogen Maade nøjes med de 25 pCt. For nogle Dage siden vedtog saaledes den Almindelige danske Lægeforenings Hovedbestyrelse og Repræsentantskab paa et Møde at udtale Tilslutning til de jydskes Lægers Krav om en Lønforhøjelse af over 50 pCt. og tilsagde Lægekredsforeningerne Støtte til Gennemførelse af dette Krav. Lægerne vil altsaa en Krig med de jydskes Sygekasser, de bebuder den i den Resolution, som de vedtog paa deres Møde forleden her i København. Og jeg mener, at Sygekasserne maa tage mod Krigen, saa faar vi se, hvem der bliver den sejrende. Lægerne vil antagelig ikke være saa begejstrede for at skulle over til selv at indkassere Lægehonoraret, og jeg mener, at Sygekasserne under saadanne Forhold maatte kunne blive fri for at udrede den Lægehjælp, der ellers omhandles i Sygekasseloven.

Min Mening med at fremdrage denne Sag er at opfordre den højtærede Indenrigsminister til — for muligt at undgaa den Konflikt mellem Sygekasser og Læger, som er under Opsejling — snarest at foranledige Nedsættelsen af det i den fremlagte Sygekasselov omtalte Voldgiftsraad, saa at det kan begynde sin Virksomhed saa hurtigt, det gøres nødvendigt — det kan nemlig forudses, mener jeg, at der ikke opnaas Overenskomst mellem de jydskes Læger og de jydskes Sygekasser — eller, hvad maaske bedre var, give Regler for Fastsættelsen af de Honorarer, som Lægerne skal have af Sygekasserne. Hvorledes den højtærede Minister stiller sig til dette Spørgsmaal,

ved jeg ikke, men jeg tør sige, at det er et Spørgsmaal, hvis Afgørelse imødeses med megen Interesse omkring i Landet, i Særdeleshed i Sygekassekredse, og at det derfor vil have sin Betydning, om vi kunde faa at vide, hvorledes den højtærede Indenrigsminister stiller sig til det her fremdragne Tilfælde.

Et andet Spørgsmaal, jeg vil fremdrage, vedrører Kommuneskolebørnernes Frirejser paa Statsbanerne i Sommerferien. Nu er Forholdet som bekendt, at Kommuneskolebørnene i København og i de Provinsbyer, der har mindst 20,000 Indbyggere, kan rejse frit ud i Sommerferien; men det forekommer mig, at den Grænse, der dèr er valgt, er alt for vilkaarlig og hurtigst muligt burde ændres. Ogsaa under Finanslovbehandlingen i Fjor fremdrog jeg denne Sag, og jeg havde haabet, at den højtærede Kultusminister, som syntes at stille sig velvilligt til Sagen, i Aar havde stillet Forslag om en Udvidelse, saa at de Byer, som har under 20,000 Indbyggere, kunde faa den samme Begunstigelse for deres Skolebørn som de større Byer. Det er desværre ikke sket, og jeg tillader mig derfor endnu en Gang at anmode den højtærede Kultusminister om at tage sig af denne Sag og til anden Behandling møde frem med et Ændringsforslag i saa Henseende. Der er, som det er den højtærede Minister bekendt, fra adskillige Byer fremsendt Anmodning om at faa denne gratis Befordring for deres Kommuneskolebørn i Sommerferien, og jeg finder, det er et saa retfærdigt Krav, at det snarest burde imødekommes, og haaber, at den Dag vil være nær, da det sker.

Ogsaa til den højtærede Landbrugsminister har jeg et Spørgsmaal, for Resten det samme, som jeg rettede til ham i Fjor, nemlig angaaende Lønnen til de paa Svineslagterierne ansatte Opsynsmænd. Disse Opsynsmænd lønnes ifølge Landbrugsministeriets Bestemmelse med 800 Kr., stigende til højst 1,500 Kr. Men kun ganske enkelte af dem opnaar de 1,500 Kr., de fleste har kun 800, 900, 1,000 eller 1,100 Kr. Den Løn, de faar, retter sig efter det Antal Svin, der slagtes paa vedkommende Slagteri, og efter en Instruks fra Landbrugsministeriet, som har fastsat Lønnen, er de forpligtede til at arbejde i saa lang Tid, som det fra Slagteriet forlanges. Nu er imidlertid Slagteriarbejdernes Løn betydelig større, og jeg synes, det ikke var mere end rimeligt, at Opsynsmændene blev lige saa godt stillede